

Teresa Pou: "Carrera va omplir de coherència els anys en què em vaig dedicar al periodisme religiós"

Dc, 25/11/2009 per Homenatge cívic...

[Joan Carrera](#)

Intervenció de la periodista Teresa Pou en [l'Homenatge al bisbe Joan Carrera a Santa Maria del Mar](#).

Bona nit, no crec que avui descobreixi res de la persona del bisbe Joan Carrera que tots vostès no sàpiguen. En qualsevol cas, les meves paraules volen recordar moments viscuts al costat d'una gran persona, qui, si em permeten que vagi al terreny més personal, m'acompanyà i omplí de coherència als anys en què em vaig dedicar al periodisme religiós.

El bisbe Carrera era una persona entusiasta amb els mitjans de comunicació. Convençut del paper que juguen a la nostra societat, hi va participar d'una manera activa. I ho va fer a les dues bandes de la trinxera. Sabia que els mitjans no només són un mirall sinó també un pont de diàleg, i ell hi veia un clar camí per fer visible el missatge de l'Evangeli. En una època en què molta gent d'Església s'amaga quan se'ls demana una opinió, sobretot com més amunt han arribat, ell no va dubtar a baixar a l'arena.

M'atreviria a dir que era l'únic bisbe que creia de debò amb els mitjans de comunicació i hi apostava amb un estil propi amarat de normalitat i senzillesa.

Per això va començar a escriure setmanalment una secció de religió a El Noticiero Universal i a la revista El Eco de Badalona. Durant 25 anys va mantenir una columna setmanal a Catalunya Cristiana i també va sovintejar altres col·laboracions periodístiques al diari AVUI, La Vanguardia, o al Periódico de Catalunya.

A la televisió, molts de vostès recordaran els cara a cara que va protagonitzar amb Ramon Espasa, moderats per Josep Maria Balcells, o els debats a les tertúlies del Matí de Catalunya Ràdio amb l'Antoni Bassas... mai no va tenir un no per a una ràdio o televisió. I això, com els deia, era i segueix sent molt difícil de trobar en el món eclesiàstic.

Es preparava els escrits i les intervencions amb rigor. No defugia cap qüestió, i això l'honorava i el feia respectat per la professió periodística. Quantes estones que vam compartir a Ràdio Estel, al programa Signes del Temps de TV3, en tertúlies, entrevistes, reportatges, cara a cara sobre mil temes...

Tenir-lo era tota una garantia: sabia compaginar magistralment la seva talla intel·lectual amb un to pedagògic, autocrític i amarat de bonhomia irònica.

Es pronunciava amb valentia i alhora amb prudència sobre temes morals i socials, amb un llenguatge gens clerical. I tot i que en més d'una ocasió en deuria tenir ganes, no condemnava mai a ningú, sí a les línies, però mai a les persones.

Tampoc li agradaven les concessions fàcils; i en cap moment va defensar una

postura contrària a l'Església per caure més simpàtic.

No va ser un paper gens fàcil el seu... estar enmig de la palestra mediàtica coneixent els riscos de ser manipulat, tergiversat, utilitzat... i molt probablement, malvist pels de dins i fora de l'església... un altre no s'hagués volgut mullar però ell, en aquest sentit era un bisbe ben atípic.

Que es fiquessin amb ell no li importava tant com que sortís malparada la imatge de l'Església. Per això va patir força els últims anys veient, per exemple, la creixent desconsideració de la fe cristiana a Catalunya o la sintonia dels bisbes de la Conferència Episcopal amb la dreta espanyolista.

El bisbe Carrera no va voler fer mai "carrera". De fet va fer sempre el contrari del seu cognom. El febrer de 1998, no se'n va estar de dir el que pensava sobre l'Església i el franquisme en una entrevista radiofònica en directe de Josep Cuní. Arran de les declaracions del pare Hilari Ragner, va ser l'únic bisbe que va tenir el valor de defensar públicament que l'Església espanyola hauria de demanar perdó per la seva col·laboració amb la dictadura franquista.

Aquest posicionament li va comportar molts maldecaps, incomprendions i anònims... però segons recorden els seus col·laboradors més propers, mai va perdre el bon humor que el caracteritzava.

Aquell moment el diari ABC va publicar un comentari rient-se'n del seu cognom, advertint-lo que per culpa d'opinions com aquella, difícilment passaria de bisbe auxiliar. Que poc que coneixien el bisbe Carrera...

Segurament tampoc no havien llegit una de les primeres entrevistes que va concedir com a auxiliar de Barcelona a el diari El País que es va titular recollint tota la franquesa del món: "un tipo como yo, obispo".

La col·laboració del bisbe Carrera a diferents mitjans de comunicació va ser pràcticament constant però on sobretot va treballar de valent, va ser per tirar endavant dos mitjans de comunicació de l'església, concretament, Catalunya Cristiana i Ràdio Estel.

De Catalunya Cristiana en deia que ha estat i és una gran cosa i es va obligar a fer l'esforç d'escriure-hi cada setmana. Aviat va veure que era un ambient limitat perquè el setmanari no arribava al món civil però la seva columna era seguida per molta més gent de la que es pensava.

Volia que els missatges de l'evangeli poguessin passar també a través de les ones. Ell va impulsar Ràdio Estel però no va fer una ràdio sectària ni propagandística, sinó un mitjà per donar cabuda a la paraula de l'església i dels valors humans.

Res a veure amb les formes de la COPE, que ell havia denunciat públicament, rebent més d'una tocada de cresta per part de la Conferència Episcopal.

Sota la protecció i el guiatge del bisbe Carrera, ràpidament Ràdio Estel va aconseguir fer-se un lloc en el panorama radiofònic del nostre país, amb un estil obert, acollidor, respectuós... motivant i donant confiança a un grup de periodistes i tècnics joves que vam créixer professionalment a l'emissora, molts d'ells van fer el salt a mitjans més grans. Per a una bona colla, Ràdio Estel va ser una nova Ràdio Joventut i alhora per a alguns, l'espai de descoberta dels valors humans i

cristians sense imposicions.

Fruit d'aquella època són les jornades teològiques per a periodistes, un espai de formació interessantíssim i únic, estil Carrera: formes plurals, respectuosos, normalitzadores però sense renunciar al fons espiritual.

La nova manera de fer de Ràdio Estel va sorprendre tothom, però és clar, la pluralitat i obertura va durar mentre al bisbat el bisbe Carrera i el seu equip frenaven l'ofensiva conservadora. Els més integristes criticaven l'emissora per descafeïnada, hi trobaven a faltar una línia més combativa, impositivament catòlica.... i amb el canvi d'estil i l'esbandida de veus lliures, se'n va anar en orris una gran possibilitat d'arribar a la societat.

Recordo en una ocasió, sent directora de Ràdio Estel, que em van convidar a una jornada a la Conferència Episcopal Espanyola organitzada amb el suport de la COPE per parlar dels diferents models de ràdio catòlica. Es poden imaginar com hi vaig arribar de cohibida, i com m'esperaven, "dona, jove, laica i progressista. Els ben asseguro que les paraules que em va dir el bisbe Carrera abans de marxar "no hi ha res a fer però s'hi ha d'anar a veure si se'ls encomana alguna cosa" m'han ressonat a la memòria en molts moments de la meua vida.

Entrevistat per Francesc Romeu en el llibre Què pensa Joan Carrera, a la darrera pàgina ell afirmava: "Estic a punt de la meua jubilació i és per l'única cosa que penso lluitar: per salvar Catalunya Cristiana i Ràdio Estel."

Mai va tirar la tovallola. La seva actitud vital, possibilista, de buscar objectius però sempre en la direcció de les seves conviccions, el va fer seguir fins l'últim moment generant complicitats per defensar la presència de l'Església als mitjans.

Vull acabar recordant unes paraules extretes de les cartes públiques que va crear a la revista Foc Nou amb Joan Raventós. En el seu esforç per normalitzar el diàleg entre diferents, Carrera deia " mira un creient i un no creient no estem tan lluny com sembla l'un de l'altre. El creient pensa algun cop: "si no fos veritat.. " i el no creient es diu en alguna ocasió: "i si fos veritat..." la diferència és que un creient, fins i tot quan dubte, es troba sense adonar-se explicant aquest dubte a Déu".

Si tanco els ulls, veig el bisbe Joan Carrera somrient, amb aquell somriure entremaliat, murri, i li agraeixo el fet d'haver estat un comunicador valent, fidel als amics, generador de consens, estimació i respecte dins i fora de l'Església.

Moltes gràcies.